

KATALLANI

Dramë për kukulla

PERSONAZHET

Katallani

Hëna (Jetimja) - shërbëtore

Vajza e Mbretit (Hija)

Kuzhinierja

Kryeroja e Pallatit

Ngjarja zhvillohet në një vend shumë të largët, në mes maleve të larta në veri, ku jeton një Mbret me prona dhe një kështjellë, ku vjen një Katallan gjysmëkafshë-gjysmënjeri dhe troket në stanin e vjetër brenda kështjellës së Mbretit, ku në fund Katallani e ha Vajzën e Mbretit dhe e bënë shumë të pasur Jetimen.

Akti i parë

SKENA E PARË

Një stan tip shtëpie me dru, me pamjen ballore, ku duket një derë me dru lisi të vjetër, një oxhak ku rrallë del tym se kursehen drutë, një tavolinë dërrase, disa thasë të vjetër dhe një kandil që shërben për t'u ndezur vetëm natën për ndriçim. Ndërsa është mëngjes....., troket dera e shtëpisë (stani i Jetimes). Ishte roja e natës.

-Tak-tak (troket në derë) .....Hajde Hëna, zgjohu! Hëna aaaaaaaaaa, zgjohu! -thërriste ai...

-Zgjohu vogëlushe! Është ora për të filluar punë. Hënaaaa, zgjohu, moj dembele! -dhe e shpeshtoi të trokiturën e derës në shtëpinë e Jetimes.

-Priiiitttt, -ia ktheu Hëna me gjysmë zëri.

-Ja, ja, -u zgjova. Dhe një minutë, të lutem. Aman më lër dhe pak. -iu lut ajo nga brenda stanit dhe në hapësirë u dëgjua vetëm zëri i saj.

-Më lër dhe pak! -iu drejtua gjithë mëshirë Rojës së Pallatit.
-Të lutem!, -i tha prapë ajo.
-Hajde, zgjohu! -bërtiti Roja dhe hapi derën me forcë?
-Hajde se më bërtasin mua pastaj, nuk kam ç'të bëjë, vajzë e vogël. Nuk jam unë ai që urdhëroj këtu, apo jo?!

Ajo u ngrit në këmbë ashtu gjysmë e përgjumur.
Doli me hap të ngadaltë, e hodhi pak mënjanë thesin, me të cilin ishte mbuluar, dhe hap pas hapi shkoi te gurra në krahun e djathtë të shtëpisë së vet dhe lau sytë.

-Shumë e bukur je, bijë, -shtoi prapë Roja e Pallatit, duke zbutur zërin (me ton më të dhimbshëm).

Ai ishte cigan i zi, por ishte shpirtmirë.

-Hajde, mashalla! -tha ai dhe kapi hundën me dorë që mos ta merrte mësysh Hënën e bukur.

-Faleminderit, gabel, -tha ajo, ... që tregohesh i mirë me mua se jam njeri i mirë, por jam vetëm një shërbëtore e asgjë më shumë... !

-Nuk dua të marr mësysh. -ia ktheu roja.

-Je shumë e bukur dhe nuk ta kam thënë asnjëherë, se më ka ardh' zor dhe... ja ku ta thashë.

Hëna: -Mirë, mirë, Roje i mirë, meqë jam e bukur, pse nuk më le të flija dhe pak. Eëë, si thua ti?! Apo më çove si bishë që je.... .

Roja: -Të jetë për mua, e di ti apo jo, të bëj mbretëreshë se e meriton, po unë ia kam shumë frikën Vajzës së Mbretit. Ajo është shumë e keqe dhe na ka urdhëruar të të bëjmë keq dhe ta mërzisim jetën, o vogëlushe e gjorë ..... dhe unë nuk të kam thënë gjë kurrë, eëëëë. Dakord....?! Se ...ma këpusin kokën pastaj. Dakord...?!

Hëna: -E di, e di, ma ka marrë mendja, por nuk e di çfarë ka ai njeri me mua. Unë e shkreta vetëm i shërbej dhe punoj pa ndërprerje (pa asnjë shpërblim).

Roja: -Ta dish vajzë se këtu punojmë të gjithë për një copë bukë dhe asgjë tjetër.

Hëna: -Ik Roje i mirë. Ik, mos të shoh dikush duke folur me mua, se kanë për të vrarë ndonjë ditë.

Roja: -Dakord po rri të dera e kështjellës, por nuk mund të rrija pa ta thënë se je shume bukur dhe se ajo është një shtrigë e keqe dhe Zoti do ta ndëshkojë për ato që po të bën ty.

Hëna: -Hajde mirupafshim se ika. Më pret puna... .

(Mori vetëm një mollë nga shporta e vjetër, e hëngri shpejt e shpejt dhe u nis për punë)

Roja: Ik bij, ta priftë Zoti mbarë. E, kujdes nga Vajza e Mbretit... !

Hëna: -Mirupafshim.....

Ia bëri me dorë në shenjën e përshëndetjes dhe iku në kështjellë të shërbente si zakonisht në kuzhinë në fillim e pastaj të lante e të fshinte e të kujdeset për Vajzën e shëmtuar të Mbretit.

Tak-tak, ra dera e kuzhinës së kështjellës ... .

-Erdha unë, nënë. -i tha plakës (Kuzhinieres), që akoma nuk ishte zgjuar plotësisht, me gjithë sirenat që kishin rënë gjithë kohës.

SKENA II

Një kuzhinë me një zjarr të madh, ku ziejnë shumë kazanë. Një tavolinë në mes të shumë pjatave druri e me qerpiç dhe lugë të palara druri. Jo shumë larg është dhe dhoma e Vajzës së Mbretit.

Hëna hap derën e kuzhinës, po nuk e lëviz kuzhinieren plakë me emrin, Anja, e cila ulur në stol. Po flinte dhe po gërhiste.

-Nëna! -thirri lart Hëna, ndërsa ajo hapi vetëm pak sytë e nuk u ngrit.

-Fli, fli dhe pak, po i bëj unë punët e kuzhinës. Pusho se të kam si nënën time dhe këtu nuk vjen njeri kaq herët.

Anja kuzhinierja, një plakë zezake, pas pak ia ktheu:

-Faleminderit! Rob zoti je, o gocë, për Zotin. Zoti të ndihmoftë! (*ndërsa me vete "si ka mundësi që një vajzë kaq e mirë të ketë një fat të tillë"*), si ka mundësi që një krijesë e tillë të ketë një fat kaq të keq. Hej zot, të lutem, ndihmoje se e kam rritur vetë këtë njeri ..... të lutem, të lutem ...ndihmoje..!

-Rri nëna, rri. -tha Hëna me zë me të lartë. -E furnizoj unë zjarrin me qymyr. Iu hedh unë ujë edhe kripë gjellëve. Ja, ja, po të fshij edhe vendin. Do ta pastroj tavolinën, t'i laj pjatat, t'u jap ushqimin qenve. Derisa të zgjohet ajo shtriga, të gjitha do t'i bëj unë. -Ti fli nënë, fli.

Ndërsa ajo po bënte punët e po fshinte, nëna, Kuzhinierja, u zgjua.

-Mirëmëngjesi Hënë, vërtet si hënë je për Zotin!

-Mirëmëngjesi, nëna Anja. Hajde të përqafoj. U zgjove?

-Po, po. -ia bëri ajo me kokë në shenjë pohimi.
-Hajde të përqafoj. Je si nëna ime.

Ndërkohë iu afrua dhe e puthi në kokë, pasi ia uli shaminë e bardhë mbi kokë.

-Faleminderit, o bijë! -ia ktheu Kuzhinierja. Mua nuk më ka dashur njeri si ti në jetën time. Vetëm ti sillësh shumë mirë me mua. Zoti të bekoftë!

-Jo, jo, moj nëna. Unë te dua ty dhe e kam për detyrë që të ndihmoj, se ti më ke rritur dhe fëmija është borxhli ndaj prindërit gjithë jetën.

-Unë do të ndihmojë sa të jemi bashkë në këtë vend dhe, do Zoti, mos të na ndajë kurrë.

-Rrofsh, o bijë! -tha nëna dhe mori të ngrihet, si ngrihet një njeri i shkuar në moshë dhe që akoma punon.

-Eheeeeeeeeeeeee, -u dëgjua zëri i Kuzhinieres plakë.

Hapi me ngadalë kapakët e kazanëve që zienin, me mish e shumë gjellë të tjera. Ajo i kontrolloi të gjithë kazanët, siç bëjnë kuzhinierët që kontrollojnë gjellët. Pastaj u ngrit u drejtua mirë dhe foli:

-Dëgjo! Hënaaaa, o Hënë? -tha ajo duke iu drejtuar asaj. Lëre një minutë pastrimin e pjatave dhe hajde të mësoj si hidhet yndyra, si provohet mishi, a është zier dhe si u hidhet uji kazanëve të gjellës në mënyrë që ajo të zihet e plotë, mos të ketë shumë kripë ose jo.

.....
-Po, po. -u dëgjua zëri i Hënës. -Menjëherë. Ja t'i laj duart nënë.

-Mirë, laj duart e hajde. -i tha nëna, e ndërsa ia ktheu shpinën për t'u kujdesur vet për gjellët, derisa të vijë koha e të bëhet si zëvendësja e saj, kur plaka mos të punoj dot.

-Hajde, bijë! - i tha Kuzhinierja me zë shumë të dashur, -se unë ty do të përgatis të bëhesh kryekuzhinierja e pallatit, e mos të mbetesh shërbëtore gjithë jetën. A më dëgjon bijë,.....-iu bë sikur nuk e dëgjonte dhe iu drejtua përsëri:

-Ik e mbush këtë kazan me ujë te kroi, sa më shpejt, aq më mirë .....

-Po, po nënë. -ia ktheu ajo. -Ika dhe erdha, për dy minuta deri në tre.

Ajo erdhi me kazanin e vogël me ujë.

-Urdhëro, nënë, -foli Hëna, -erdha.

-Je si flutur ti, bijë, ose si e re. -e ktheu prapë fjalën e vet Anja plakë.

-Atëherë... , unë jam plakë e sëmure dhe do të vdesë shpejt. Ti dua të jesh zëvendësja ime, të gatuash mirë po aq sa unë. Edhe vet Mbreti do ta ketë nevojën, e ti të bëhesh dikush, dhe të mos mbetesh gjithë jetën shërbëtore. Dua që t'i bijë të jesh gjithmonë mirë dhe të jesh e para, po nuk dua të vdes pa të siguruar ty një jetë të mirë.

-Faleminderit nënë! -ia ktheu Hëna e mirë.

-Ke qenë gjithmonë me mua. Gjithë jetën do ta di për nder. (Përsëriti) -Je si një nënë për mua.

-Atëherë, hajde këtu e mëso. -ia ktheu nëna, duke bërë rolin e mësueses.

-Hajde ulu këtu, hape kapakun. Ja preke orizin. E shikon? Është tharë. Duhet t'i hedhësh ujë, ja, dy gota. Hidhja të parën, apo... . Ja, shumë mirë. Ja dhe të dytën. Opaaa, shumë mirë. Ja ku u bë. E shikon? -i tha nëna Kuzhinierja. -Si u njomë orizi. Preke. Ja, merr pak dhe haje.

Ajo u përkul dhe i dha një lugë orizi të zier, pasi i kishte hedhur ujë. Ishte bërë i njomë dhe i shijshëm.

-Tani do ta bashkojmë me mishin dhe do ta lëmë për një farë kohe e do t'i bashkojmë në mënyrë që të serviret në pjatë për kohën e darkës ose kur ta kërkojë Mbretëresha. -mbaroi së foluri Kuzhinierja.

-Ty do të bëj Kuzhinieren më të mirë të kështjellës. -i tha prapë Kuzhinierja, ndërsa vet u drejtua për tek kazani tjetër, i cili kishte një gjellë tjetër.

-Faleminderit. -iu përgjigj Hëna, duke buzëqeshur lehtë, por me fytyrë shumë të gëzuar dhe me sytë katër.

-Jo, jo! -ia ktheu Kuzhinierja. -Ti e meriton. Je një krijesë fantastike, që Zoti nuk do të bëj të vuash edhe për shumë kohë në këtë ferr njerëzor, me këtë Mbret të keq dhe gjakpirës.

-E ndoshta Zoti, po, do të ndërhyjë. -tha prapë Hëna, nën mbretërinë e Tij po jetojmë. Jemi të gjithë të vdekshëm, jemi të përkohshëm në këtë botë.

-Po, po, bijë. Shumë mirë që jeton në mëshirën e Zotit. Lutu atij! -i tha nëna (Kuzhinierja), ndërsa hapi e mbylli kapakun e një tenxhereje që ziente në zjarrin e madh të oxhakut të kuzhinës mbretërore.

-Po nënë, unë i jam drejtuar Zotit të më shpëtojë dhe të më ndihmojë dhe besoj do të vijë dita shpejt.

-Po, po. -i tha Kuzhinierja. Ti do të jesh mbretëreshë, Zoti do të ndihmojë. Unë i lutem çdo ditë. Unë nuk vdes pa të parë ty ku e meriton.

-Faleminderit edhe njëherë, nënë. -tha Hëna. -Hajde të përqafoj!

Hëna bëri disa hapa. La disa pjata mbi tavolinën e drurit dhe e shtrëngoi fort në të dyja duart dhe e puthi në kokë nënën.

-Je gjithçka që kam. -i tha në përqaftim e sipër Hëna.

-Unë për ty jetoj, bijë. -i tha Kuzhinierja, ndërsa u lirua pak nga përqaftimi i saj.

-Unë do të luftoj që ti të jetosh shumë e lumtur dhe e kënaqur me jetën, se jeta vetëm njëherë jetohet. Të dua shumë, Hënë e bukur. -përfundoi bisedën ajo.

Ndërsa koha po kalonte ato së bashku bënë punët e kuzhinës, bënë gati çajin e mëngjesit e çdo gjë. Dëgjohet rënia e derës, në hyrje të saj u duk Vajza e Mbretit.

-Mirëmëngjesi. -përsëndeti ajo.

-Mirëmëngjesi. -thanë të dyja, ndërsa u ngritën në këmbë e morën qëndrim gatitu.

-Shumë mirë. -foli Vajza e Mbretit. Keni bërë mëngjesin, keni pastruar e larë. Shumë mirë! Shumë mirë!

-Hëna i ka bërë të gjitha, madhëri. -i tha Kuzhinierja, duke u përkulur pak në gjunjë në shenjë nderimi për Vajzën e Mbretit.

.....
-Hëna është bërë dhe kuzhinierë e mirë. -vazhdoi ajo. -Do të ma kalojë mua, po vazhdoi kështu. Ajo do të gatuj dhe gjellë të reja, që nuk i ka provuar asnjëherë Mbreti, as ju.

-Ou!!! -nënqeshi Hija (Vajza e Mbretit). Qenka..., qenka bërë shumë e zonja shërbëtorja ime. Bravo...! -tha ajo me ironi.

-Paske bërë përparime, o Hënë. -iu drejtua asaj.

.....
-Nuk e mendoja se një shërbëtoreshë mund të ecë kaq shumë, të dijë të lajë, të pastrojë dhe të gatujë. Më befason përparimi yt. -iu drejtua asaj.

-Faleminderit. -ia ktheu Hëna.

-Fjala juaj në vesh të Perëndisë, madhëri. (ndërsa u përkul përsëri para asaj në shenjë nderimi).

-Ngrihu, ngrihu! -i tha Hija (Vajza e Mbretit), mos u përul, ke shumë punë për të bërë. Këto këtu nuk kanë qenë detyrat tuaja. Këto i bëre se doje të ndihmoje zonjën Kuzhinierë. Po kështjella ka plot dhoma, plot punë, plot gjëra ... Apo jo?!

-Si urdhëron, madhëri. -ia ktheu Hëna. -Të gjitha do t'i bëj, si të urdhëroni ju. Unë nuk ri pa punë. Jam mësuar të punoj, nga mëngjesi deri në darkë. Por vetëm dua nga ju të më jepni një palë rroba të reja, të mira, fjetje në dyshek dhe një krevat. Se, mbretëresha ime, unë fle në thasë, mbulohem me thasë. Mendoj se e meritoj të kem një krevat e një palë rroba... .

-Ha, ha, ha! -qeshi Vajza e Mbretit. Paske kërkesa ti Hënë e bukur, shërbëtoreshë.

-Haaah, ha, ha! Patjetër do t'i japim.....Ti je dhe e bukur, si nuk të vënë re burrat e pallatit.

-Haaah, ha, haa! Shumë e bukur je. -u tall përsëri Vajza e Mbretit, ndërsa ia mbuloj fytyrën me duar dhe ia shtypi pak hundën.

-E shikon? -tha prapë Hija. -Ke hundë të bukur, për Zotin ... . Por, kujdes mos e mbaj lart shumë. Më e bukura në këtë mbretëri jam unë. Nuk ka vajzë më të bukur dhe më të zgjuar se unë... . Apo po jo?

-Apo jo, Kuzhinierë?

Iu drejtua asaj:

-Poooooo, patjetër që po. Ti je më e bukura dhe më e zgjuara. -ia ktheu ajo. Ti je si një zanë mali... . Je shuummmë e bukur, zonjushë. -dhe u përkul prapë para saj Kuzhinierja.

-Ha, haaa, haha. -qeshi Hija. -Provoje të thuash ndryshe, se e di ti.

-Jooooooooo, zonjushë. -ia ktheu përsëri Kuzhinierja. Vërtet je shumë e bukur dhe e shkolluar.

-Vërtetë i thua këto fjalë?! -ia ktheu Hija pak e hutuar -Hë më thuaj të vërtetën. Jam më e bukur se Hëna apo jo? Ti flet nga frika, e kuptoj. -dhe mori pozicion parade duke nxjerr gjoksin përpara.

-Patjetër po zonjushë, patjetër që po. Ti je më e bukura. Mos e thëntë Zoti që jo, ç'është ajo fjalë zonjushë. Jooooooooo! -tha Anja. Ti je më e bukura ... . Hëna është,

hajt diçka. -foli prerë ajo, por jo si ti nuk ka shans. Ti je vërtet si një zanë mali, e bukur, e gjatë, e zgjuar. Ti je vetë jeta jonë.

-Hahah, haaa. Kuzhinierë, të lumtë goja, je e zgjuar. Ajo që më the ti ma bën qejfin, por s'e di a ma the me të vërtetë, se nuk e di sa është e vërtetë kjo që the .....

-Ha, ha, ha. -nënqeshi prapë Hija (Vajza e Mbretit).

-Hajde, he, na ulu para meje dhe më fshij këpucët. Hajde shpejt!

Hëna u ul në mënyrë urgjente dhe filloi të fshijë këpucët.

-Mirë. -i tha ajo. Hajde tani më fshij qurrat.

Hëna ia fshiu.

-Më ngjit fustanin pak më lart se nuk mundem. Hahaha, hahah. Fshije prapë këtë kuzhinë e pastroje avullin e ujin që ka ra mbi pjata. Hajde, tundu vajzë e mbarë. Në këtë kështjellë janë të gjithë dembelë, përtacë dhe nuk punojnë. Të gjithë paguhen kot. Ç't'i bëjë unë babait tim, që është shpirtmirë, se po të isha unë, ta shikonit, njerëz dembelë, hipokritë dhe të shëmtuar. Jeni të gjithë mosmirënjohës, hani e pini e paguheni kot .....Unë kur të vij në krye të mbretërisë, do ua tregoj qejfin gjithë dembelëve dhe kundërshtarëve të babait tim dhe të mive. Ha, ha, ha, ha. -qeshi pak ajo. -Unë do të vendos rregull e disiplinë dhe kaosi do të marrë fund në gjithë kufijtë e vendit tim.

-Si urdhëron, madhëri. -ia ktheu Kuzhinierja. Ti do t'i bësh të gjitha. Ti je më e mira, ti do vësh rregull. E dimë, madhëria ime, ti do të jesh mbretëresha e ardhshme, Zoti të ndihmoftë.

-Patjetër që do më ndihmojë Kuzhinierë. Zoti është me mua, femrën më të bukur e të zgjuar të mbretërisë. Është koha ime. Jam më e bukura dhe më e zgjuara.

Atëherë iu drejtua Hënës:

-Do vish të pastrosh dhomën time.

-Ndërsa ti Kuzhinierë kujdes. Na bëj gjella të mira, se të dërgoj në gurore të punosh. E di ti ndëshkimin tim. Dhe mos e mbaj shumë afër këtë budallaqen, se do ta hash, ëëëëë?

-Hë e kuptove? Në rregull? Se me mua nuk bëhet shaka. Mirë? Ti e di hakmarrjen time... . Kujdes, unë nuk duroj femër më të bukur dhe të zgjuar se unë në këtë mbretëri. Prandaj, mos e mbaj shumë afër këtë konkurrenten time... .

-Dakord?!

-Dakord, zonzushë. -ia ktheu Kuzhinierja. Po kjo nuk mund të jetë konkurrentja jote në asnjë moment. Kjo nuk është e bukur..... nuk është..... Një copë shërbëtore është, zonzusha ime. Ti je vet dielli. Ti ndriçon. Shiko sa e bukur je ... !

-Ashtu?! Vërtet?... Hë, pra, Kuzhinierë. -u dëgjua ajo pas pak. -Mëshiroje pak të gjorën. -ndërsa iu drejtua Hënës:

-Hajde, nisu shpejt, ç' pret? Ik, pastro atje ku të thashë unë.

.....

-Hajde, luaj këmbët se të nisa në gurore.

.....
-Hajt, qelbësirë femër... !

-Si urdhëron. -u dëgjua zëri i Hënës dhe u pa përulja saj në shenjë nderimi për mbretëreshën e ardhshme ... .

Ajo u përul dhe njëherë para Vajzës së Mbretit. Hapi derën e rëndë dhe u nis me shpejtësi për të pastruar dhe ajrosur dhomën e Mbretëreshës së ardhshme, e cila është dhe shumë gjakatare, tinëzare, e pashpirt dhe e pabesë. “Të gjithë duhet t’i ruhen asaj dhe nëse merr pushtetin një ditë, për ne do të jetë shumë keq”, tha me vete Hëna..... Ajo u nis me vrap, ndërsa në hapësirë u dëgjua vetëm trokitja nga përplasja e derës.

Atëherë u dëgjua zëri i mbretëreshës së ardhshme:

-Ti do ta ndihmosh shërbëtoren time të bukur apo do të jesh në anën time. Hë, si thua. Ti je kundër meje, apo.... . Apo jo?

-Jo, jo, joooo, zonjushë, absolutisht jo. Unë jam në anën tuaj, me Mbretëreshën. Jam shërbëtorja juaj besnike. Unë ju gatuj ushqim çdo ditë. Unë jam me ju. Kurrë mbretëresha ime nuk jam kundër teje. Unë të shërbej ty. Por e kam ndihmuar atë vajzë të gjorë se e kam rritur vetë dhe me dhimbset. Është njeri shumë i mirë, i brishtë dhe ty të do pa masë. Ajo për ty thotë që je vajza më e bukur në botë dhe ajo të lavdëron shumë.

-Mos më gënje, Kuzhinierë. Se e di ti ç’të pret.

-Joooooo, për atë Zot. -iu përgjigj ajo e frikësuar.

-Ajo të do. Ja pyeti të gjithë. Ne të duam si mbretëreshën tonë të ligjshme. Je shumë e mirë dhe kemi shumë e respekt për ty... . Ti na mban, na ushqen, na punëson. Ti je vet Zoti në qiell, dielli për ne, dhe ra në gjunjë para Vajzës së Mbretit.

-Dakord, dakord. Ngrihu Kuzhinierë! Na bëj mëngjesin me gjellë të mira... . Dhe me mua nuk bëhet shaka. Unë jam më e bukur se ajo. Apooo ...jo? Hë, si thua, zonja Kuzhinierë.

-Patjetër zonjushë. -ia ktheu përsëri Kuzhinierja. Askush nuk guxon as të mendojë se ka një zonjë më të bukur se ti. Mos e thëntë Zoti. Ne as nëpër mend nuk e çojmë që është dikush më e bukur se ti në këtë tokë. -Jooooooooooooo...! -foli ajo gjithë frikë e ankth. -Hëna nuk mund të krahasohet me ty. Ajo dhe asnjë femër tjetër e këtij oborri nuk krahasohet me ty.

-Ouuu, uu! -Je shumë e zgjuar Kuzhinierë zezake. Thua të jenë të vërteta fjalët e tua, se ta pres gjuhën. E di ti ç’të pret... .

-Jo, jo zonjë. Të betohem. Unë të kam parë që kur ke lindur. Je shumë e bukur. I ke ngjarë nënës sate të gjorë. Ti je vetë dielli dhe Hëna mbi mal. Ti je kulmi i bukurisë dhe i zgjuarsisë. Betohem, o zonjë e madhe.

Ra në gjunjë dhe u përkul fare mbi tokë.

-Ngrihu, Kuzhinierë! Por..., por kujdes! Hëna nuk duhet të jetë më e bukur se unë. U kuptuam. Ajo duhet të punojë shumë..., mos ta dërgojë në gurore.

-Mirë? Dakord?! Ajo as që afrohet me mua. Hahahahahha! Është vetëm një zhele e gjorë.... “por e bukur dhe punëtore” (mendoj me vete ajo).

-Hëëëë! (lëvizi pak kokën si shenjë që “ia tregoj unë”).

-Mirë, atëherë, do të iki. Ato që thashë.... Kujdes! Mbaj mirë mend. Unë nuk të fal, megjithëse je kuzhinierja jonë, unë zbatoj ato që them. Asgjë nuk më ndalon. Dakord, zonja Kuzhinierë?! Kështu e lamë, praaa! Ti je e zgjuar, e kupton. Mos e ndihmo dhe as mos e ushqe mirë Hënën, se pastaj ajo ma kalon mua.

-Mirë, mirë. -ia ktheu Kuzhinierja.

-Ik pa merak. Absolutisht, jo! Nuk do ta ndihmoj.

.....
-Jo, pra, madhëria juaj...! Unë jam nën urdhrat tuaja. -dhe u përul përnjëherë në gjuhë si shenjë nderimi e mirëkuptimi para mbretëreshës... .

-Ngrehu tani, hajde se ika. -i tha Hija. Dua të shikoj si i bën punët vajza juaj. -tha me ironi.

-Më shijon kur e shikoj duke punuar. Është punëtore ajo vajzë, apo jo?!

-Haaahaaaha! Si thua, plakë është ashtu apo jo?

Vajza e Mbretit fliste, ndërsa Kuzhinierja rrinte e përulur dhe nuk nxirrte asnjë fjalë nga goja.

-Hajde, mirupafshim. -tha ajo dhe mbylli derën e kuzhinës.

Ndërsa në eter u dëgjua vetëm zhurma e takave që trokiste mbi platetë e gurta të korridorit të kështjellës.

-Mirupafshim, madhëri. -ia ktheu Kuzhinierja, ndërsa vuri dorën e djathtë te zemra në shenjë falënderimi (që bëhet ndaj një njeriu të pushtetit dhe fuqplotë).

“E shkreta vajzë! -mendoj me vete Kuzhinierja, -ka një armik shumë të madh dhe të fuqishëm, por shumë budalla”. “Zot që je në qiell, ndihmoje Hënën që të mos bjerë pre e një njeriu budalla dhe plot djallëzi dhe të pashpirt dhe cinik, siç është Vajza e Mbretit. Aminnnn.” -u lut përsëri ajo, duke rënë në gjuhë dhe me sy nga qielli. “Zot! Ndihmoje të shpëtoj kjo vajzë që e dua më shumë se jetën time. Zot, më jep forcë e mend që t’i bëj dredhi budallaqes mbretëreshë. O Zot! Bëj që unë të fitoj, Hëna të fitoj, pasi është vetë njeriu më i mirë në tokë, plot mirësi dhe hijeshi, bujari dhe respekt. Zot, ti e di ç’është duke hequr me atë shtrigë tani ajo. Sa herë e kthen të fshijë e të pastrojë. Sa herë e mërzi dhe e mërzi kot, për të kënaqur ambicien e vet të sëmurë dhe plot xheloz. Se vetë ajo është një njeri shumë i keq dhe plot djallëzi. Zoti do ta ndëshkoj shumë shpejt, se Zot ka dhe se në fund ndihmon të drejtin.”

-Zoti vonon, por nuk harron. -tha ajo, gati me zë të lartë, ndërsa përziente gjellët sa te njeri kazan te tjetri; kontrollonte për kripë e gjëra të tjera të zakonshme për kuzhinën.

“Shtriga!”, -tha me vete ajo. “Ku ta di unë ç’po i bënë asaj tani!” -përsëriti prapë me vete Kuzhinierja, sepse ajo e dinte që në shpirtin e mbretëreshës vetëm gjëra të liga kishte.

Ra dera. Kuzhinierja e hapi me vrap. Ishte Hëna ... .

-Hë, bijë, ç'të bëri?! -iu drejtua asaj. -Më thuaj të lodhi, të copëtoj..... ?!

Dhe e përqafoi me gjithë dashurinë që përqafon një nënë të bijën.

-Po, po, nënë, ma mori shpirtin shtriga, më mbyti fare... . njëqind herë duke përsëritur të njëjtën gjë, vetëm e vetëm që unë të poshtërohem dhe ajo të më bënte budallaqe në sy të tjerëve. Nuk e di, a kënaqet ndyrësira me ato që më bën mua. Nuk e di çfarë fiton (Zot, më ndihmo!), duke bërë të vuaj një jetime, një njeri i gJORë, i varfër e i pambrojtur. Si ka mundësi që një vajzë mbreti të merret me një shërbëtore... Aman, më thuaj, o nënë... Çfarë shpjegimi ka?
-Po ti je e bukur dhe e zgjuar. Ti je vetë bukuria dhe zgjuarsia. Ti je vetë bukuria me dy këmbë o bijë!

Shpërtheu mes të qarave nëna Kuzhinierë.

-Ty të ka bërë zoti mrekulli, një gur xhevahiri që ndriçon me bukuri e zgjuarsi. Ti je vetë përfaqësuesja e Zotit mbi tokë. Hajde të puth e të përqafoj. Hajde të ledhatoj e t'i fërkoj duart e tua, se po të pikojnë gjak nga shkopi i fshesës dhe nga puna e rëndë që ke bërë tërë muajin, vitin e mandej. Ah, bijë, ç'të bëjë nëna për duart e tua. Hajde t'i lyej nëna me ajkë qumështi.

Ia mori duart me duart e veta dhe ia leu dhe me vaj ulliri. Ia lidhi me një leckë të bardhë e të pastër, njëherë të djathtë, pastaj në të majtë, se të dyja i kishte gjithë plagë nga punët e shumta që shtaza, e bija e Mbretit, ia kishte ngarkuar. Ajo e shihte vajzën si një shtazë, që duhet rrahur e mbytur në punë.

-Hajde, bijë. Ulu pesë minuta ... A i ndjen më mirë tani duart që t'i lidha e t'i mjekova.

-Hë si thua, tani?

Foli prapë Kuzhinierja, duke ia zgjatur një stol druri për t'u ulur... .

-Ulu, bijë, ulu. Pusho pak se ndoshta të kërkon prapë ajo kriminelja. Hajde, ulu, ha diçka shpejt.

Dhe ia zgjati një copë mishi e një pjatë orizi të zier.

-Haje shpejt bijë. Hë të bëftë mirë, shpejt, se po të spiunojnë e do të na vrasin të dyjave.

Akti II SKENA E PARË

Nga mbrapa kështjella me gurë si zakonisht, ndërsa në pjesën lindore është një tip stani i vjetër me dërrasa. Nga pamja ballore duket vetëm dera e kështjellës, ndërsa ruajnë dy –tre roje të armatosura me heshta e parzmore e shpata që vinë e ikin... .

Krejt papritur në oborr të kështjellës te dera kryesore duket një krijesë e çuditshme gjysmënjeri-gjysmëluan me kokë njeriu, por trupin e kishte si luan me bisht të gjatë e të trashë. Krijesa qëndronte në dy këmbë, por edhe në katër këmbë. Rojet u habitën shkuan dhe lajmëruan Mbretin dhe Mbretëreshën e re, të cilët pas shumë konsultimesh vendosen ta marrin brenda, si shenjë e dërguar nga Zoti. Pasi e panë mbreti me vajzën menduan se edhe mund ta shesin, në qoftë se nuk prodhon para floriri dhe të fitonin shumë para nga kjo krijesë e çuditshme dhe gjigande ... .

Dhe, në mënyrë unanime, vendosën që ta strehonin në stanin e Jetimes... dhe ashtu u bë... .

Kjo kafshë-njeri quhej Katallan dhe fliste si njeri, por hante dhe si luan, nxirrte zjarr nga goja, bënte stuhi e shumë çudira, si dhe prodhonte flori.

Te stani i Jetimes, në mbrëmje u dëgjua një trokitje dere. Jetimja (Hëna) u tremb pak, pasi nuk kishte vizita kurrë në shtëpinë e saj. Atë vetëm e thërrisnin, i jepnin urdhra pune dhe asnjëherë nuk futej njeri në shtëpinë e saj.

“-Tak–tak.” -u dëgjua trokitja në derës.

“-Tak-tak.” -më e fortë prapë.

Jetimja foli:

-Kush është?

“Tak-tak”, -përsëri.

-Kush është? -thirri prapë Jetimja, ndërsa iu afrua derës për ta hapur.

-Hape, hape çiko (vajzë) derën. Hape, hape! -u dëgjua një zë i trashë, që ushtonte si jehonë.

-Uuuuuuaaaaaa! -bërtiti me habi Hëna.

-Kush jeni ju?

-Hape, hape, çiko, derën! -u dëgjua zëri i Katallanit nga ana tjetër.

-Hape, çiko, derën, hape... - u përhap oshtima.

-Kush je ti, o njeri? -ia ktheu Jetimja.

-Nuk të njoh, kam frikë.

-Nga vjen?

-Hape, hape, të lutem! -i tha Katallani.

-Nuk të bej keq Jetime, je njeri i Zotit... .

-Kam frikë. -ia ktheu Hëna nga ana tjetër.

-Mos më bëj keq, të lutem! -i tha prapë nga ana tjetër e derës, duke u dridhur nga frika.

-Aman, të lutem, o njeri i Zotit, mos më bëj keq, të lutem.

-Jam jetime, pa njeri. Më shajnë, më mbysin, më rrahin, punoj 24 orë e nuk paguhem, as ushqehem, as ha a pi mirë. Vetëm nëna Kuzhiniere që më rriti, më ndihmon me ushqim (vetëm atë kam në këtë botë). Mua nuk më viziton njeri, as nuk më do njeri. Vetëm Zoti në më do, ai po.

-Hape, hape, çiko derën! -ia përsëriste shpesh ai.

-Do ta hap, -tha ajo, -por të lutem mos më bëj keq.

-Joooooo, nuk të bëj keq. -iu përgjigj ai me zë të trashë dhe metalik, nga ana e jashtme e derës.

Pas një pauze të shkurtër, ajo e hapi derën dhe nga ana tjetër u pa një krijesë e tmerrshme rreth dy metër e lartë, me krahë si njeri ose si luan ose të dyja së bashku...

-Haaaahaha qenke njeri i mirë! Nuk të bëj gjë ... .

-Hëna, -ia ktheu ai.

-Je ti Hënë?

E përsëriti disa herë emrin e saj, që e dinte pa i thënë njeri... .

-Mos u frikëso nga unë, je vajzë e mirë, je vajzë e mirë. -u dëgjua zëri i Katallanit.

Katallani fliste, lëpinte buzët, nxirrte dhëmbët, mbante bishtin e madh që binte në tokë dhe dukej që e bezdiste.

-Më mërzit ky bisht, më mërzit ky bisht, çiko. -tha prapë ai me zë të trashë dhe metalik.

-Mbama, çiko, bishtin. Mbama! -iu drejtua Jetimes.

-Po, po.

U dëgjua zëri i Jetimes.

-Ta mbaj unë bishtin, ta mbaj unë.

Dhe vrapoi t'ia mbaj bishtin.

-Mbaje, ciko, bishtin tim, mbaje se është shumë i mërzitshëm.

-Po, po, e mbaj, po e mbaj. -u dëgjua zëri i Jetimes.

-Ashtu, ashtu të lumtë. -iu kthye Katallani... .

-Tak-tak. -ra dera.

-Kush është? -tha Katallani kushaaaaaaaaaaaaa?

-Jam unë. -tha Vajza e Mbretit. Jam unë. Hape derën, erdha të të shikoj, se më thanë që ka ardhur një krijesë e çuditshme në kështjellë. Unë të pashë nga vrima, por tani po të shikoj nga afër.

-Haaaaaaaaa! Qenke shumë i shëmtuar o njeri-kafshë... !

Katallani i drejtohet vajzës së mbretit:

-Mbama, çiko, bishtin, mbama, se Hëna u lodh. Hajde, ciko, mbama bishtin.
-Hajde, hajde. -i tha ai me ton urdhërues e me ton lutës, ndërsa po i mbylleshin sytë nga gjumi...
-Mbaje vet, mbaje vetë.
-Uuaaaaaa, ç' tha ky?! -u dëgjua zëri kërcënues i Hijes (Vajzës së Mbretit).
-Mbaje vetë, kafshë e ndyrë, e shëmtuar, mbaje vetë bishtin.
-Uuaaaaaa, ...ç' thotë ky shëmtiraaaaaa...!
-Ta mbaj unë. -u hodh përsëri Hëna. -Ta mbaj unë, nuk u lodha. Ky nuk është shëmtirë, është shumë i bukur dhe e zgjati dorën për t' i fërkuar kokën për gjumë, duke i lëmuar kështu edhe bishtin dhe e puthi te koka...
-Faleminderit, çiko, faleminderit. -u dëgjua zëri gjysmë i përgjumur i Katallanit.
-Faleminderit, je njeri i mirë, je njeri i Zotit.
-Faleminderit për gjithçka, çiko. -u dëgjua zëri i Katallanit që ju drejtua Hënës.
-Uuaaaaaa! -u dëgjua zëri i Vajzës së Mbretit.
-Si e puthe këtë shëmtirë?!
-Uauauauau! Si nuk të erdhi ndyrë!
-Puthe! Puthe, por do të ngjis pleshtat, do ta shpifë me erë, puthe prapë, po deshe
.....
-Nuk ka gjë. -tha Hëna. -Është shumë i mirë. Mua më pëlqen.

Dhe e puthi prapë, ndërsa ia mbante bishtin me të dyja duart dhe ia fërkonte që ai të ndihej mirë.

-Uaa, si nuk të vjen ndyrë. -iu dëgjua prapë zëri i Vajzës së Mbretit.
-Po, nejtë, në fund të fundit kafshë je dhe ti, ndyrësirë.
-Eeeeeeeeeeej! -u dëgjua zëri kërcënues i Katallanit.
-Mos e shaj, çiko, mos e shaj...
-Mbylle gojën ti kafshë! -iu drejtua Katallanit.
-Nuk të pyeta ty. Unë jam mbretëresha e ardhshme dhe këtu bëj ç' të duaaaaaaa...
Dakord? Dakord, thuaj! -tha Vajza e Mbretit.
-Jo, jo, jo çiko, nuk bën ç' të duash. Vetëm Zoti e ka këtë fuqi, askush tjetër, askush. Hë hehehhehe, je shumë njeri i keq ti, Vajza e Mbretit, dhe mos më dil shumë përpara. -i tha Katallani. -Mirë, çiko? Mirë, se po më flihet gjumë.
-Po ku të fle, ku të flë? -u dëgjua zëri i njeriut mostër, Katallanit.
-Ku të flëëëëëëë?
-Fli në tokë, ti kafshë je, fli në tokë dhe e ke tepër. -u dëgjua zëri i Vajzës së Mbretit.
-Fli në tokë dhe mos na ngjit pleshtat. -u dëgjua prapë zëri i Vajzës së Mbretit.
-Hajt, shtrihu në tokë, kafshë e ndyrë, e shëmtuar. Fli ku të duash. Dakord? Se më çmende, dhe lahu se mban shumë erë, se je kafshë, se ke fjetur në shpellë ose në pyll. Të të laj shërbëtorja ime, të të laj urgjent dhe mua duhet të më përulesh dhe të biesh në gjunjë se jam mbretëresha e ardhshme unë.
-Do ta marr pushtetin dhe të gjithë duhet të ulen para meje, qoftë dhe ti njeri mostër...

-Hej, Zot, më ndihmo! -iu lut ajo qiellit, ndërsa mbylli sytë për gjumë nën gërhitjen e tmerrshme të gjumit të Katallanit gjigand. Ai flinte si njeri, ndërsa trupin e kishte si kafshë.

Ishte një krijesë e tmerrshme, një krijesë që askush nuk mund ta çonte nëpër mend.

Ajo e shikonte e tmerruar kafshën-njeri, por thellë në zemër e ndjente se do të bëhej miku, dhe se atë kurrë nuk e pati afruar njeri dhe të gjithë i jepnin urdhra. Vetëm ky gjysmënjeri, gjysmekafshë që nxjerr zjarr nga goja iu afua në jetën e saj. Ndoshta e ka dërguar Zoti.

“-Po më mirë të fle gjumë dhe t’i shërbej më mirë këtij gjysmënjeriu, se nuk i dihet...”

Fjeti nja dy orë gjumë, me ëndrra të tmerrshme e të frikshme Ajo kishte shumë frikë nga Katallani, por kishte dhe besim se do të merrej vesh dhe do të bëhej miku më mirë e i jetës së saj. Dhe thellë në shpirt ishte njeri shumë i mirë dhe plot kurajë për jetën.

Ajo fjeti nja dy orë gjumë, ndërsa erdhën dhe rojat e pallatit e i ranë derës për t’u ngritur për punë....

-Hajde në punë. -thërrisnin kështjellarët.

Katallani i hapi pak sytë, ndërsa Hëna u tmerrua dhe u struk në një qoshe ...

-Kush janë këta, çiko, që na prishin gjumin? Kush janë këta?! -foli kërcënueshëm. – Eeeeeee! -kërciti dhëmbët ai.

-Janë rojat e kështjellës. -iu drejtua ajo e strukur dhe tërë frikë ....

-Eeeee, mirë çiko, miiirrrrrrr. Thuaju se po flë, mos të bërtasin thuaju, thuaju, se pastaj.....

-Nuk iu them dot imzot, jam vetëm një pastruese. Ata janë ushtarët e mbretit dhe mua me torturojnë e me çojnë në gurore, nëse flas e ankojem. Dhe ushqim më jep nëna ime Kuzhinierë që më ka rritur dhe të sjellë dhe ty .....

-Mirë, çiko, mirë. Ua tregoj unë. Ty të falënderoj.

Ndërsa ajo shkoi me vrap te Kuzhinierja, që e donte si nënën e saj dhe i mori ushqim atij dhe vetes, i cili vërtet ishte i mbinatyrshëm, por ushqehet si njerëzit ...

Dashamirësia e Hënës ishte shumë e madhe dhe Katallani filloi ta donte këtë njeri të sjellshëm dhe fatkeq. Ai nuk e dinte se Zoti e kish në plan ta bënte njeriun më të lumtur në botë. Pasi vetë Zoti kishte dëgjuar lutjet e vajzës (të jetimes së varfër), që një vajzë mbreti e torturonte dhe e sundonte në mënyrën më të tmerrshme, Hëna do të kuptonte më pas dhe s’e bota ka qenë e rrumbullakët dhe është që në lindje. Asgjë nuk ka mbetur, pa u la ...

Sa mbërriti te Kuzhinierja, ia shpjegoi si e kaloj natën me një krijesë të tmerrshme, por dhe të dashur. I tregoj si ia ka mbajtur bishtin.

-Është e shumë çuditshme, -i tha asaj, -si ra në gjumë ajo krijesë e frikshme, si iu bind urdhrave që ia thashë unë .... Si ka mundësi, nënë, që ai ka ardhur në dhomën time, te stani im. Ai është shumë i tmerrshëm, por ndiej që do të bëhet miku im më i ri, një mik që nxjerr zjarr nga goja dhe se ai e shuan kështjellën me një frymë. Ai është i mbinatyrshëm nënë, prandaj do kem kujdes nënë apo jo.

Se unë mendoj se ai është njeriu i Zotit, dhe se Zoti e ka dërguar atë kundër mbretëreshës dhe se gjithë vuajtjet që ajo ua ka sjellë të gjithëve do t'i Laj dhe se Zoti do ta ndëshkoj shumë rëndë. Sepse... unë i jam lutur shumë Zotit që ajo të ketë një fund të tmerrshëm Sepse ajo na ka bërë të vuajmë të gjithëve Jo vetëm unë e ti e urrejmë, por atë nuk e duan të gjithë. Të gjithë e urrejnë në heshtje, dhe se kur të vijë dita të gjithë do të hakmerren dhe do të bëjnë luftë kundër saj. Vetëm se akoma dikush nuk ka dalë hapur. Ajo është një njeri tiran, mizore e gjakpirëse. Është një krijesë që di të bëjë vetëm keq, dhe se e keqja e përditshme dhe zullumi që ajo mbjell mbi tokë një ditë i kthehet kundër me hakmarrje dhe se ka Zot e Zoti vonon, por nuk harron. Ti si thua nënë? -iu drejtua Kuzhinieres, e cila vetëm e dëgjonte, nuk fliste, por vetëm e miratonte me pohimin e kokës, duke e tundur në shenjë pohimi.....
-Mirë bijë -foli me në fund Kuzhinierja e kështjellës. Kujdes, sillu mirë me atë, mbaja bishtin, ledhatoje.... Se Katallani të do ty dhe së shpejti ke për të parë se ka për ta marrë hakun. Prandaj, kujdes bijë, me mend në kokë se ai është i tmerrshëm dhe njeri i Zotit, ndoshta është dragua ose ku ta di unë se krijesa të tilla nuk kemi parë dhe as që ekzistojnë. Ai ka zbritur nga qielli dhe, të lutem o Zot, mos na ndëshko, të lutem o Zot, se ne jemi robërit e tu. -e mbaroj fjalën Kuzhinierja.

SKENA E DYTË

E njëjta pamje tek stani i Jetimes (Hënës), por me pjesëmarrjen e Katallanit. Sapo ka ardhur Vajza e Mbretit. Kuzhinierja i ka sjellë mëngjesin Hënës, por papritur takohen së bashku aty.

Ndërsa bie dera e kasolles tak-tak-tak, Jetimja hap sytë dhe habitet me trokitjen e derës, gjë që nuk bënë vaki herët e tjera, sepse askush nuk futet nga Pallati i Mbretit, por vetëm e thërrasin nga larg për në punë.

Ajo fërkoj sytë njëherë se mos ishte në ëndërr dhe mos e kishte nga lodhja e ditës. I fërkon sytë dhe një herë, por trokitja për herë të dytë e të tretë ia vërtetoi realitetin.

-Kush është? Kush është?! -ia ktheu përgjigjen e trokitjes Hëna.

-Hape moj shtrigë, jam Vajza e Mbretit ....jam unë. -i tha prapë ajo.

Hëna hapi sytë nga çudia. Si ka mundësi që Vajza e Mbretit të ngrihet kaq herët dhe të trokasë në vendin e një shërbëtoreje?! "S'ka mundësi!", tha prapë me vete ajo.

-Erdha aaaaa, erdha madhëri. -u dëgjua zëri i Hënës, erdha.

.....
-Mirëmëngjesi! -tha Hëna, e cila u përul në shenjë respekti, me një gjest që bëhet për njerëzit e lartë mbretëror si ajo.

.....
-Urdhëroni madhëri. -i tha Hëna duke ulur kokën përpara gjoksit dhe duke mos e parë në sy.

-Ou, ou! -tha Vajza e Mbretit. Ja ku qenka dhe i famshmi Katallan.....! –
Mirëmëngjesi, Katallan. -iu drejtua atij.

-Kush je ti, çiko? -i tha ai .... Kush je ti?! -iu drejtua me shpërfillje asaj.

-Ngrehu në këmbë kur flet me mua, kafshë! -iu drejtua atij ...

-Ngrehu në këmbë kur flet me mua, kafshë!!! -iu drejtua prapë. -Hajde, mos bëj sikur nuk dëgjo.....

-Jo, jo, çiko. Katallani nuk ngrihet në këmbë para askujt, vetëm kur do vetë. Aspak, aspak. -u dëgjua zëri i trashë e metalik i Katallanit, i cili u kthye në anën tjetër të thesit për të fjetur.

-Ngrehu të thashë. -i tha prapë ajo .....

-Aman, madhëri, mos e ngacmo! -iu lut Hëna. -Të lutem, mos u ngatërro me të. -iu drejtua mbretëreshës. Ky është i tmerrshëm, nxjerr zjarr nga goja .....

-Ha, ha, ha! -qeshi mbretëresha. -....Për ty më kanë thënë se prodhon florinj në vend të jashtëqitjes çdo mëngjes. -i tha mbretëresha.

-Është e vërtetë? -i tha prapë ajo, pasi bëri një rrotullim në vete e iu kthye prapë.

-Zotëria nuk i përgjigjet mbretëreshës së ardhshme më të fuqishme që ka bota. Ti do të më nevrikosësh prapë Katallan budalla dhe do të sjellë rojat që të rrahin.

-Silli çiko, silli, çiko. -i tha prapë ai me mospërfillje. -Sa më shumë që të jenë që t'ju tregoj ca gjëra, hahhahahahah. Katallani nuk frikësohet! -bëri një si nënqeshje dhe mbylli sytë për gjumë.

-Zgjohu, more gjumash! Zgjohu shpejt dhe ngrihu në këmbë, se unë jam mbretëresha e ardhshme dhe sundimtare mbi tokë .....

Katallani ia ktheu përgjigjen me nënqeshje dhe i tha:

-Zoti i tokës dhe qiellit është vetëm Zoti. Askush tjetër, o mbretëreshë budallaqe!

-Mos fol më. -ia ndërpreu fjalën mbretëresha, mos fol po të urdhëroj dhe ngrihu në këmbë para meje po të urdhëroj ....

-Haaaaaaaa, -iu përgjigj Katallani. -Mos më nevrikos më kurrë, po të them, se po të duroj shumë dhe kaq po të them. -ia ktheu prapë Katallani

-Mos më jep urdhra! -bërtiti mbretëresha. -Unë do të rrah o kafshë me erë shumë të keqe. Ha, ha, ha, ti ke erë. -ia ktheu Katallani.

-Mua s'ke ç'më bënë. -ia ktheu gjithë ironi mbretëresha, duke prekur në shenjë ofendimi bythën me shuplakë ....(muaf, ia bëri kjo).

-Mirë, çiko, mirë. -ta tregoj unë kur të vijë koha, kur të më urdhëroj krijuesi im, o njeri i ndyrë. -i tha ai

-Të isha e ligë, o Katallan, -i tha ajo, -Zoti do më bënte me bisht, kokëmadh dhe shumë të shëmtuar si ti.

-Mirë, çiko, mirë! -ia ktheu Katallani. -I shëmtuar jam unë, se Zoti kështu më ka bërë e më bënë si të dojë. Po ty Zoti të ka bërë të shëmtuar dhe të ligë .....

-Më marsh të keqen, o shëmtirë. -iu drejtua mbretëresha. -Unë nuk po urdhëroj me të rrah vetëm se me duhesh o shëmtirë. Më duhen paratë që ti prodhon çdo mëngjes.

Apo nuk është kështu. Më kanë gënjyer, ëëëhhh, Katallan i shëmtuar. Si do t'ia bësh?! Kot nuk të mbaj në heshtjen time, dua të më tregosh se vërtet bënë mrekulli.

Apo je njeri-kafshë dhe shumë dembel dhe mosmirënjohës?! Se unë jam mbretëreshë

e gjithë kësaj mbretërie dhe ti as që ngrihesh të më respektosh fare.....! Unë që dhashë urdhër të të strehonin dhe të jepnin ushqim për të ngrënë, unë qesh ajo që të mirëprita dhe ti ja si ma kthen o njeri-kafshë ..... Megjithatë, më duhesh. Ngrehu, ha mëngjes se zonja Kuzhinieri do të sjellë ushqimin e ha sa më shumë se ..... . Se duam shumë flori e argjend.....etj, e jo hale ëëëëë.

-Ha, ha, ha, ha. -qeshi Katallani e u ngrit pak në këmbë.....

-Mbama, çiko, bishtin. -iu drejtua mbretëreshës.

-Mbama, çiko, mbama bishtin se do të ngrihem.... .

-Mbaje vetë. Mbaje vetë. -ia ktheu ajo Vajza e Mbretit.

-Të kanë thënë, o njeri i shëmtuar, se unë jam mbretëresha dhe nuk i shërbej njeriu.

Të gjithë më shërbejnë mua! -dhe ua bëri pak me dorë flokëve që i kishin rënë mbi sy.

-Unë nuk ta mbaj bishtin ty. Dakord?! -iu kthye me trup dhe pamje të drejtpërdrejtë ajo.

-Unë jam mbretëreshë e kësaj kështjelle dhe e këtij qyteti. Ndërsa ti je gjysmënjeri-gjysmekafshë. Ti, po nuk bërë flori, ik zhduku nga kështjella ime dhe mos u kthe më kurrë mbrapsht, po lëre pastaj atë fjalë që të mbaj bishtin ty. -i tha prapë ajo me ironi.

-Bishtin ta mbaj unë. -foli shpejt Jetimja.

-Mbaje ti, çiko. -i tha asaj, mbaje ti ....

Ajo unë ngrit shpejt dhe filloj t'ia mbaj bishtin dhe t'ia pastroj.

-Faleminderit. -i tha Katallani. -Ti je femra më e bukur mbi tokë. -i tha ai Hënës

-Eehhhhhhhh! -bërtiti mbretëresha. -O kafshë, ku di ti ç'është bukuria. Unë jam femra më e bukur e planetit. Nuk ka femër më të bukur dhe nuk do të ketë kurrë më të bukur se unë. Vetë Zoti më ka bërë më të bukurën e kësaj toke. Më ka bërë mbretëreshë dhe gjithçka.

-Jo, jo, çiko. -iu përgjigj Katallani, nuk je e mirë. Je shume e keqe. Do të ndëshkohesh për këtë.

Hija (Vajza e Mbretit) tha: -Unë i ndëshkoj të tjerët, mua nuk ka njeri në botë të më ndëshkojë. Unë jam ligji dhe gjithçka!

-Jo, jo, çiko. -u përgjigj Katallani. Nuk je asgjë. -Mbama bishtin, mbama. -iu drejtua Vajzës së Mbretit .....

-Mbaje vetë, mbaje vetë. Kafsha! Qenka i fiksuar ky! -iu drejtua Hënës Vajza e Mbretit. -Uuuuuuuuuuaa! Qenka i fiksuar ky!!! -foli Vajza e Mbretit përsëri.

-Unë nuk i mbaj kujt asgjë. Dakord?! -iu drejtua prapë ajo Katallanit.

-Ta mbaj unë, o imzot. -iu përul prapë Katallanit. Ja, ja, po ta mbaj unë. -u përgjigj Hëna shumë e shqetësuar.

-Ëëëëëëëë... . -hungëriti ky. -Mbama, mbama se do të ngrihem (duke u ngritur nga gjumi, ndërsa bishtin ja mban Hëna ngrihet njëherë në këmbë, pastaj ulet ndenjor si në karrige në stolin prej druri që është në kasollen e Hënës. Ai ishte gjithë nerva me sjelljen e Vajzës së Mbretit..... Eeeeeeeeeeeee, hungëriti prapë Katallani.....

-Ta mbaj unë bishtin dhe ta fërkoj. -u përgjigj Hëna e shqetësuar dhe e frikësuar. Mos u nxe, imzot, çfarë do të hash për mëngjes? -iu lut ajo Katallanit.

-Do të sjell mish, oriz, çaj e kafe. Çfarë do imzot. Apo ta mbaj bishtin prapë. Por shumë i madh dhe shumë i bukur qenka bishti yt imzot.

-Eeeeeeeee, iu hakërrye Katallani. Mbaje, çiko, bishtin mbaje.

-Pooooooooo po. -ia bëri Hëna, unë ta mbaj bishtin sa të duash ... të lutem mos i bëj keq mbretëreshës sonë. Ajo nuk është aq e keqe sa duket. Ajo flet shumë, por është shpirtmirë. Eëëë, të lutem! – i tha, ndërsa po i përqafohte bishtin

Katallani vetëm lëshonte ulërima, se ishte i shqetësuar nga prania e Vajzës së Mbretit.

-Aman, o Zot, mos i bëj keq asaj. -iu lut prapë Hëna Katallanit. Unë jam vetëm një shërbëtoreshë dhe s'kam njeri, nuk mund t'i bëj keq askujt. Vetëm punoj dhe zbatoj urdhra, asgjë me shumë. Aman, o zotëri i fuqishëm, mos i bëj keq kësaj budallaqeje. Iu lut prapë Hëna Katallanit.

Në këto çaste mbërriti dhe Kuzhinierja për t'i sjell mëngjesin Katallanit të tmerrshëm dhe për të ndihmuar Hënën mos t'i bëjë keq Katallani, mos të pësoj gjë nga bashkëjetesa me të, krijesa që nxirrte zjarr nga goja.....

-Mirëmëngjesi u dëgjua zëri i Kuzhinieres, e cila u fut pasi dera e kasolles ishte gjysmë e hapur.....

-Mirëmëngjesi, zotëri Katallan. Mirëmëngjesi, zonjushë Mbretëreshë, dhe u përul para saj.

-Qenke zgjuar shumë herët, madhëri! Ta dija do të sillja urgjent kafe apo çaj apo mëngjesin, si të duash ti zonjë e madhe. -tha Kuzhinierja duke u përulur para saj, -dhe shtoi, -me vjen shumë habi që të shikoj te stani i Jetimes, shërbëtoreshë suaj të përulur ndaj jush dhe dëgjova dialogun tuaj me Katallanin dhe vendosa të vija t'ju sillja diçka për të pirë dhe Katallanit ndonjë pjatë mishi e oriz se s'dihet kur ka ngrënë..... Nuk e di, a bëra mirë zonjushë, por them për t'i ulur gjakrat, desha t'ju sjell pak ushqim dhe të qetësohesh.

-Mbretëresha ime, -iu drejtua Vajzës së Mbretit, -çdo gjë zgjidhet me dialog në këtë botë, asgjë me zjarr dhe luftë, se gjithmonë në këtë botë ka njerëz më të fortë, por më i forti është Zoti. Ai drejton çdo gjë dhe bënë çdo gjë me gjithë qiejt dhe botën. Faleminderit Zotit, u përul Kuzhinierja.

-Ashtu është, zonjë. -iu përgjigj Hëna.

-Të hahet ose të pihet gjë, madhëri? -foli prapë Kuzhinierja. -Se ua sjell urgjentttttt dhe u përul prapë para mbretëreshës .....

-Jo, jo, Kuzhinierë, nuk dua gjë të ha, ndërsa më sill në dhomën time kafënë e mëngjesit dhe pastaj të them unë çfarë dua ....

-Erdha këtu, -vazhdoi Vajza e Mbretit, -se më thanë se kjo kafsha pjerdh monedha ari dhe argjendi çdo mëngjes, kur del jashtë si dalim ne, dhe them që ti t'i japësh të hajë e të pijë e të presim çfarë do të ndodhë..... Pasi mbretëresha juaj ka nevojë shumë për ato para, sidomos për ar, se kemi shumë ushtri për të mbajtur, shumë njerëz me rrogë dhe shumë gjera të mbretërisë sonë që duhet të përmirësohen dhe të modernizohen më shumë. Por ari më duhet veçanërisht mua për planet që kam, që ty s'ka përse të duhen t'i dish... Kam plane Kuzhinierë, po ti Kuzhinierë je dhe nuk kupton .... Mbretëria ime do të fuqizohet, do të blej toka dhe do të pushtoj të tjera.

Ambicia ime është, jo vetëm këtu, jo vetëm sa ka arritur babai. Unë do të ec përpara me gjëra më të mëdha dhe të lavdishme. Asgjë nuk do të më ndalojë që mbërrijë ku dua!

Ndërsa ajo fliste e fliste me Kuzhinieren, Katallani vetëm hungëriste e kërciste dhëmbët saqë të fuste frikën.

-Si urdhëron mbretëreshë. -iu përgjigj Kuzhinierja. -Gjithmonë si thua ti është. Ti je drejtësia, urtësia, bukuria dhe e ardhmja. Neve thjesht të shërbejmë. Apo jo, Hëna? -iu drejtua asaj.

-Patjetër zonjë. -u dëgjua zëri i Hënës, e cila merrej vazhdimisht me bishtin e Katallanit dhe nuk e linte të binte në tokë, pasi vetë ai e kishte shumë bezdi.....dhe ankohej çdo herë për atë bisht që nuk e linte të ulej rehat dhe të ecte taman si njeri.....

-Mendoj se është shumë vështirë ta pranosh bishtin, kur je njeri. -i tha Hëna Kuzhinieres, ndërsa Katallani as që fliste fare, vetëm e shikonte gjithë tërbim e inat të përzier me hungërima Vajzën e Mbretit .... Dhe priste ditën kur të urdhërohej të hakmerrej ndaj saj, në emër të të gjithë atyre që ajo kishte bërë për të vuajtur, për mizorinë dhe urrejtjen që kish shkaktuar ajo dhe babai i saj.

Në fakt Vajza e Mbretit ishte bërë personazhi më i keq dhe i urryer në atë mbretëri, ndërsa Hëna dhe Kuzhinierja po mundoheshin të zbutnin sado pak atë situatë të rëndë ... .

-Mbama, çiko, bishtin. -ndërhyri përsëri Katallani, duke bërë të ngrihej, por u ul dhe u ngrit prapë në stolin prej druri. Hëna ia mbajti prapë bishtin, ndërsa ai u ngrit dhe skërmiti dhëmbët në drejtim të mbretëreshës. Ndërsa Kuzhinierja iu afroi mish dhe oriz, ai e gëlltiti përnjëherë dhe në hapësirë u dëgjua një krismë si guri në ujë. E hëngra, çiko, e hëngra. -iu drejtua Katallani Hënës dhe Kuzhinieres përnjëherë.....

-Ua plotësova dëshirën...Ha, ha, ha. -e hëngra, çiko, e hëngra.

-E hëngra, çiko, për ty ushqimin. -iu drejtua Hënës. Ishte shumë i mirë, çiko. E ke gatuar mirë, mirë. -iu drejtua Kuzhinieres.

-Nëna e ka gatuar shumë mirë. -foli Hëna, ndërsa ia mbante bishtin dhe po ia pastronte nga pluhurat që kish marrë vetë ai. -Ajo është Kuzhinierja me e mire në botë. Ajo më ka rritur mua, zoti Katallan, me ushqimet e saj, pavarësisht që ka qenë racioni i vetë.

-Është e mirë, çiko, është e mirë. -iu përgjigj Katallani për Kuzhinieren me zërin e tij të trashë dhe metalik dhe këtë herë pa skërmitjen e dhëmbëve.

-Mire, çiko, mirë. -iu drejtua Mbretëreshës. Ik tani, se boll qëndrove me ne kafshët. .... ha ha ha ha ha.

-Ëëëëëëë. -skërmiti dhëmbët prapë ai për mbretëreshën.

-Nuk dua, nuk dua. -iu përgjigj Vajza e Mbretit. Nuk iki nga urdhrat e tua. Dakord?! Kafshë e ndyrë .... Ti je kafshë dhe po nuk bërë para nesër në mëngjes, do t'i urdhëroj rojat të të largojnë .... .

-Ik, çiko, ik. -iu përgjigj Katallani. Asnjë s'ka ç'më bënë mua .....

.....Dhe lëshoj një hungërimë të përzier me një shtëllungë zjarri e tymi (ndërsa Mbretëresha iku me vrap.

-Të lutem, -i tha Hëna, -mos e vrit. Ajo është e llastuar dhe nuk dinte çfarë bënte, çfarë thoshte dhe nuk është mësuar ta urdhërojë njeri ose t'ia kthejë fjalën se ajo është vajzë mbreti dhe vetë mbreti i ka dhënë shumë forcë e pushtet, e kjo është bërë e papërgjegjshme dhe shumë brutale. Askush nuk e do. Të gjithë janë gati ta vrasin po e zunë. Por ty, të lutem, o njeri i madhi i Zotit. Mos i bëj keq asaj. -iu drejtua Katallanit Hëna. -Të lutem, ajo është e keqe, shumë e keqe, por nuk i uroj një fund të tmerrshëm.....

-Mirë, çiko, mirë. -ia ktheu Katallani Ajo është e ndëshkuar nga Zoti e jo nga unë. -iu përgjigj Katallani. Unë bëj siç thotë ai. -dhe ngiti kokën lart në qiell.

-Zoti i ndëshkon të këqijtë. Herët apo vonë drejtësia vihet në vend. Kur ke pushtet mendo si për vete. -tha ai. -Por, jo t'u bësh keq kot të tjerëve, sepse zoti sjell një ditë dhe nuk të duron më. ....Dhe të bënë t'i lashë të gjitha një e nga një.

-Si urdhëron, imzot. -iu përgjigj Hëna si gjithmonë e përlulur dhe gjithë frikë. Ato që the ti janë fjalë të denja për një zotëri të vërtetë dhe shumë të lartë me sjellje dhe me shpirt iu drejtua prapë Hëna Katallanit, i cili më shumë skërmiste dhëmbët sesa fliste.

Nga tërbimi i dilte shkrumb nga goja. Asaj ia rregulloj unë qejfin, çiko, ëëëëëëëë, mërmëriste ai nepër dhëmbë, sa herë ia kujtonin atë Vajzën e Mbretit dhe zjarrin e mbante brenda gojës. Vetëm ca flakë të vogla i dilnin jashtë. Ishte shumë i acaruar dhe qimet e kokës i ngriheshin lart.

-Ëëëëëëëëëë, -bërtiti Katallani, -nuk ka krijesë tjetër të më ndalojë të më dalë përpara, e të më ndalë inatin tim në emër të drejtësisë dhe të nderit.

-Patjetër, patjetër, imzot. -i tha Hëna mos u nxe. Haje ushqimin, që të ka sjellë prapë nëna E, të lutem, haje e mos u nxe ia ktheu me të mira Hëna. Por ai ishte shumë i mërziur dhe i zemëruar nga Vajza e Mbretit, e cila është shumë e llastuar dhe sjellja e saj me Katallanin është shumë e rrezikshme, jo vetëm me të, por me gjithë banorët e kështjellës. Nëse ai do, e gjithë kështjella bëhet shkrumb e hi dhe as bar nuk mbin..., mendoj me vete Hëna.

-Mbama bishtin, çiko. -iu drejtua Hënës. -Ëëëëëëëë se do t'ia këpus kokën asaj shumë shpejt. -tha shumë i inatosur Katallani.

-Po, po, patjetër që po ta mbaj unë. Bishti yt është shumë i bukur. -iu përgjigj Hëna.

-Faleminderit, çiko. -iu përgjigj Katallani.

-Dhe ti je shumë e bukur, je shumë e bukur. -ia ktheu Katallani. -Ajo nuk ma mbajti bishtin. Ajo është e keqe. Nuk e dua. Është shumë e rrezikshme po ta marrë pushtetin. -ia ktheu Katallani.

-E urrej, e urrej, atë njeri. -foli Katallani, duke përsëritur dy herë të njëjtën fjalë. -Në qoftë se ajo merr pushtetin, gjithë njerëzisë do t'i bëhet keq. Prandaj vetë Zoti e ka ndëshkuar dhe unë do ta ndëshkoj atë shpirtzezë.

-Ti e di, zoti Katallan. -i tha Hëna (ndërkohë po mbante bishtin).

-Ti e di. .... më mirë se unë. Unë jam e re dhe e pashkolluar. Nuk kam si ta di më mirë se ti. -ia ktheu ajo prapë.

-Ti nuk e di. -tha Katallani. -Por të gjithë e dinë sa e keqe është ajo dhe sa keq sillet me ty, me të gjithë ushtarët dhe personelin e kësaj kështjelle. Ajo po të marrë shumë

pushtet, do të bëj shumë marrëzira dhe do të sjellëshumë vdekje dhe tortura për njerëzit e pafajshëm.

-Unë s'e kam urryer kurrë. -ia ktheu prapë Hëna, megjithëse më ka shkelur me këmbë, më ka dërguar në të gjitha punët e vështira që ka pasur mbretëria e saj. Ja si më janë bërë duart gjithë plagë nga puna, duke larë gjithë kalldrëmet e kështjellës, duke bërë punët e të tjerëve, duke punuar në shi e në erë dhe të ftohtë.

Ajo ma ka pirë gjakun, është vërtetë shumë e keqe dhe e pashpirt, nuk ka zemër, kujton se është shumë e bukur, por ajo është femra më e shëmtuar në bote dhe bukuria qëndron kur thotë: "Jam e bukur apo jo.....?"

-Ha, ha, ha. -qeshi Katallani. -Ajo është budallaqe. Apo jo, çiko?.

Ëëëëëë?! -skërmiti dhëmbët dhe nxori pak zjarr nga goja e madhe me dhëmbë të gjatë dhe shpesh dukej sikur oshtinte mali kur fliste ai njeri-kafshë.

-Mirë, çiko, mirë. E shikoj se dhe ti e miraton atë që të them unë. Ti je e mirë dhe po të isha normal do të isha martuar me ty ... .

-Te dua, çiko, të dua. -i tha Katallani ...

-Edhe unë të dua Katallan. -ia ktheu Hëna pa menduar shumë.

-Je njeriu që është sjellë mirë me mua më mirë se kushdo në botë. Je njeriu që më mban dhe më flet me shumë dashuri. Je njeri i mirë dhe shumë i fortë, por edhe zemërohesh shumë. Të lutem, rri i qetë, mos u provoko nga ajo vajzë torollake. Të lutem, mos e vrit se ajo nuk e kupton çfarë po bën. Ajo..... asaj do t'ia lërë Zotit, e ndërroi fjalën Hëna ... Unë nuk dua vdekjen e saj, por të ndëshkohet është mirë Po, jo dënim maksimal, të lutem Katallan dhe e përqafoi gjithë dashuri Katallanin gjysmënjeri, gjysmëkafshë dhe shumë misterioz.

-Të lutem, mos e vrit .... . Të përgjërohem, Katallan...!

-Jo, jo, çiko, atë nuk e fal Zoti, jo unë. -iu përgjigj Katallani.

-E ka dënuar Ai, jo unë, jo unë, çiko, jo. Vetë urdhri i Zotit është që ajo të dënohet maksimalisht, që të jetë mirë për gjithë njerëzimin, për gjithë jetën në vazhdim. Ajo është e mallkuar nga Zoti dhe urdhri i Zotit do të bëhet realitet shumë shpejt. Nuk varet nga unë. Asaj iu dha mundësia që të sillet mirë me mua. Me ty dhe të tjerët. Ajo nuk e bëri dhe nuk e bënë, ajo është mizore dhe mizoria e saj vjen një ditë dhe ndëshkohet nga Zoti. -përfundoi së foluri Katallani.

-Ashtu është, o njeri i Zotit, por për mua vdekja e saj është shumë mizore, vdekja e saj dhe nuk kam forcë të them që ta vrasësh atë .... Se është njeri, por vetëm ta ndëshkosh se një ndëshkim e meriton.

-Nuk e bëj unë. -tha Katallani, e bënë Zoti.

-Mos më thuaj më, çiko. Mos më thuaj më, dakord.

SKENA E TRETË

Është duke u zhvilluar në dhomën zyrë të Vajzës së Mbretit, ku është karrigia e saj në formë froni, një tavolinë druri me disa gjëra antike, dyer të lyera me ar, disa vazo me lule, gota dhe qypa të tjerë me verë.

Vajza e Mbretit thërret një nga rojat:

-....O roje! O roje! -thirri ajo .... , por asgjë nuk u dëgjua ...

-Rojeeee! -thirri prapë ajo.
-Se di, në këtë vend punon njeri apo jo, apo jemi të pambrojtur në mëshirë të fatit, nuk na ruan njeri.
-Rojeeeeeeee! Ku jeni mor plehra?! -bërtiti ajo.
-Këtu, zonjushe, këtu, por më paska zënë gjumi pak në këmbë. Në këmbë jemi mbretëresha jonë dhe imja ... duke u përkulur ia ktheu përgjigjen më në fund roja.
-Ulu përtokë, maskara! -e ofendoi Vajza e Mbretit.
-Ulu në tokë, gjunjëzohu, se do të dënoj që nuk je vigjilent dhe nuk e ke ruajtur mirë Vajzën e Mbretit.....
Gjunjëzohu, maskara! -e ofendoi Vajza e Mbretit.
-Fshije tokën, hajde shpejt! -u hakërrua duke bërtitur Hija (Vajza e Mbretit), e cila ishte shumë e mërziutur, ngaqë rojet nuk ishin shumë vigjilente dhe se asaj frika i ka hyrë në palcë.
-Heeeeeee, maskara njeri. -bërtiti prapë ajo dhe e gjuajti me shkelma.
-Maskara i pavëmendshëm. Me ju roje më vrasin kur të duash. Ti je gjumash, i paaftë, dhe do të shkarkoj nga detyra e shefit. More vesh?! Maskara, mosmirënjohës. Ti nuk më ruan mua, more maskara. E gjuajti prapë me shkelm surratit.
Ashtu i gjunjëzuar, Kryeroja vetëm mbrohej me duar, por nuk guxonte t'i kthente përgjigje, vetëm qante me zë, duke i kërkuar falje dhe duke i mëshiruar deri në fund në mënyrë që ajo ta falte dhe të mos t'ia hiqte detyrën dhe ta dënonte shumë rëndë. Sepse të gjithë i dinin masat e rrepta që merrte mbretëresha e ardhshme për ata që i urrente dhe nuk i pëlqenin.
-Te lutem, mbretëresha ime, unë t'i puth këmbët. Më fal, o zonja më e madhe mbi tokë. Unë nuk e përsëris më kurrë. Në qoftë se ti më fal, unë do të qëndroj shumë më vigjilent dhe as zogjtë e qiellit nuk do t'i lë të kalojnë këtej. Shpata ime e mprehtë, do t'i pres kokën kujtdo që të guxojë të afrohet, o mbretëresha më e madhe mbi tokë, det dhe qiell.
-Si the? Përsërite! -ia ktheu Vajza e Mbretit. -Fol me zë të lartë. Ta marrin vesh të gjithë se ti dhe ushtria ime nuk lejoni askënd të më afrohet dhe se unë jam e mbrojtur ..nga një ushtri e pathyeshme dhe luftarake .....

Roja ngrihet në këmbë duke bërtitur me gjithë zërin që kishte.

-Të betohem mbretëresha ime, se unë jam besnik dhe të gjithë jemi besnikë ndaj mbretëreshës sonë të ardhshme, e cila ka një ushtri të fortë dhe besnike. Askush nuk guxon të të afrohet dhe të bëjë keq Ty, as babait tënd. Ne jemi ushtria më e fortë e tokës. Në të duam mbretëresha jonë e ardhshme Me ty ne mposhtim çdokënd që është i vdekshëm dhe jeton si në tokë. Ne jemi më të fortët ..... Kur të duash ti mbretëreshë, unë e nxjerr gradën mbretërore në stërvitje dhe ta shohim forcën e shpatave tona. Nëse ti jep urdhër, unë jam gati të demonstroj forcë dhe guxim për të mbrojtur ty dhe mbretërinë tonë.
-Shumë mirë, shumë mirë. -iu përgjigj Vajza e Mbretit. Nëse është nevoja, do të shkatërrojmë një kafshë si njeri, që më ka ofenduar dhe më ka bërë të ndihem shumë keq me ato fjalë fyese që më ka thënë.

-Patjetër zonjushë e madhe. Ti jep urdhër dhe ne ia presim kokën atij kafshe-njeri që të ka ofenduar ty... sapo të dalë nga këtu madhëri do të japë alarmin e gatishmërisë, që ti të ndjehesh mirë dhe e mbrojtur. Ne të gjithë japim jetën për ty. Dhe ai njeri-kafshë që të ka ofenduar ty, do të marrë dënimin e merituar. Unë shpatën time do t'ia ngulë në fyt dhe do t'i pres kokën e shëmtuar, ndërsa bishtin do t'ia pjekim në zjarr dhe ta hamë me verë. Apo jo, mbretëresha ime e plotfuqishme dhe femra më e bukur mbi tokë?

-Po roje, ashtu është. Jam më e bukura. Hajde të puth në buzë. Qenke shumë i gojës ti dhe e puthi.

-Uroj që të jesh po aq trim dhe në betejë, aq sa fole këtu, se kështu si thua ti, unë jam shumë krenare për ty e për ju. Së shpejti, kur unë të jem mbretëreshë, do të shtoj tokat, pallatet e pasurinë mbretërore. Së shpejti, Katallani që unë kam marrë peng, do të prodhojë flori çdo mëngjes dhe unë dhe ju do të jemi më të fortët, më të pasurit. Apo jo roje? -iu drejtua atij. Ai s'ka ngrënë dhe pirë disa ditë dhe akoma nuk ka dalë jashtë. Sa të dalin, ka për të bërë shumë florinj dhe ne do të jemi më të pasurit e tokës.

-Dakord roje apo komandant i rojeve. Unë të dua shumë. Ushtarë nga më të fortët dua. Disa rrahë me ushtarë më të mirë. Dakord, praaaaaaaaaaaaa?! Në momentin që unë të thërras, ti duhet të organizosh mbrojtjen më të madhe që ka bërë ushtria jonë e madhe dhe e stërvitur mirë. Sepse duhet të më mbron para një njeriu-kafshë që ka forca të jashtëzakonshme, nxjerr zjarr nga goja. Është ndoshta i mbinatyreshëm. Por..., para meje dhe ushtrisë sime duhet të rrijë urtë. Do t'ja tregoj qejfin që tani, por më duhen ata florinj për të ardhmen e mbretërisë sime, në mënyrë që ajo të forcohet shumë. Sepse, e nderuar roje, e uli pak tonin Vajza e Mbretit. Unë nuk e kam marre akoma pushtetin plotësisht. Se kur ta marrë unë çdo gjë, do të ndryshohet nga e para. Sepse, asgjë nuk më pëlqen nga administrata e babait tim. Ai është baba shumë i mirë, por shumë i urtë dhe ju bëni qejf. Nuk punoni dhe nuk stërviteni mirë Domethënë këtu hahet, merret rroga dhe të gjithë rrinë kot. Po s'ka gjë, vazhdoni të bëni qejf edhe pak kohë, sepse babai do të ma kalojë mua pushtetin e pastaj më shikoni çdo të bëj.

-Ik, tani, dhe rreshtojë ushtrinë, se ne kemi një rast të madh të bëhemi të pasur dhe të famshëm, se kemi rob një kafshë-njeri, se ai prodhon flori çdo mëngjes nga ushqimi që ha në darkë. Ai është shumë i shpifur, por na duhet se ai prodhon një gjë që i duhet mbretërisë sonë dhe ushtrisë sime. Por, ta provojmë ta mbajmë me kujdes. Ai është shumë tekanjor dhe i ashpër, por shumë i fortë, ndoshta i mbinatyreshëm. Duhet ta provojmë, ta marrim me të mira, që ai të prodhojë flori. Se... sa më shumë, aq më mirë. -foli ajo duke marrë një pamje si të një ushtarakeje. Pra, përpara për çështjen e madhe të floririt.

-Prandaj e kemi marrë e po e ruajmë te dhoma e Jetimes, e cila të them të drejtën po i shërben me shumë dashuri dhe respekt. Edhe unë uroj që ai të prodhojë flori sa më shpejt të jetë e mundur. Eeeee, në rregullorë ....Tani dërigo dikë që ta thërrasin këtu dhe ta presim: a do të bëj flori apo jo? ..... Dakord roje? Nisu, pra, dhe thirre këtu në zyrën time. Këtu dua ta prës.

E njëjta si në skenën e dytë. Vetëm Vajza e Mbretit është e shoqëruar me shumë roja të armatosura rëndë mbi 50 vetë të armatosur rëndë. Garda e saj, e cila rrinte në zyrën e saj si brenda dhe jashtë. Në këtë kohë bie dera e zyrës (dhomës së saj).

-Tak-tak. -dëgjohet trokitja....
-Urdhëro. -tha Vajza e Mbretit, urdhëro.....

*I pari hyri Kryeroja, pastaj dy-tre ushtarë dhe Katallani në mes.
Një grumbull i madh ushtarësh e rrethuan Katallanin në mënyrë që ai të mos kishte asnjë mundësi (sipas këtyre) t'i bënte një gjë të keqe mbretëreshës, ndërsa ajo rrinte ulur në në karrigen e vet tip froni mbretëror ....*

Atëherë e mori fjalën Hija (Vajza e Mbretit):

-I nderuar Katallan, të nderuar ushtar e oficerë ... Ne jemi mbledhur sot për të parë një ngjarje të shënuar. Sot Katallani do të prodhojë për ne një mal me para floriri. Do të bëj që ushtri jonë të jetë më e forta e tokës, apo jo ushtarë? ..... Të gjithë u përulën, përveç Katallanit...
-Përuhu, zoti Katallan. -i tha Kryeroja ....
-Aspak. -iu përgjigj Katallani ...Aspak ...Unë përulëm vetëm përpara atij që më ka bërë. Vetëm ai është mbi mua dhe skërmiti dhëmbët ëëëëëëëëëë dhe nxori flakë nga goja.
-Dakord. - tha mbretëresha. -Ai nuk përulet se nuk kupton. s'ka gjë...
-Pooooopo. -ia bëri Katallani, duke skërmitur përsëri dhëmbët ..... Po, çiko, po tha ai.
-Nuk e di. Nuk të njoh. Ma mbaj bishtin, çiko, ma mbaj. -iu drejtua Vajzës së Mbretit... Mbama, çiko, mbama.
-Mbaje vet, mbaje vetë. Unë jam mbretëreshë dhe nuk ia mbaj asnjë bishtin. ....Dakord?! - përfundoi bisedën Vajza e Mbretit.
-Ëëëëëë! -skërmiti dhëmbët Katallani.
-Dua të vijë Hëna, dua të vijë Hëna. -iu drejtua vajzës së mbretit Katallani.
-Dakord. -tha ajo.
-Silljani shërbëtoren time, silljani t'ia mbaj bishtin. Ajo është e shëmtuar. E meriton. Është e neveritshme dhe skllavja ime.
-Menjëherë. -u dëgjua zëri i Kryerojes. Për një minutë zonjë e madhe. -dhe nisi tre ushtarë t'ia thërrisnin atë.
-Atëherë, Katallan! -i tha Vajza e Mbretit. -Do të na japësh floririn që na ke premtuar. Apo jo, zoti Katallan?
-Dua Hënën, dua Hënën, çiko. -iu përgjigj Katallani...
-Ja tani, po vjen ...pra. -iu përgjigj Vajza e Mbretit ...
-Mirë, çiko, mirë. Mbaja bishtin, pra. -iu përgjigj Katallani.
-Mbaje vetë. -iu përgjigj ajo. S'qenke mirë ti apo jo.
-Mbaje vetë....Ja do të vijë shërbëtorja ime e do ta mbajë. Duro një minutë, o kafshë e ndyrë. -i tha gjithë nerva Vajza e Mbretit Katallanit.
-Mirë, çiko, mirë. -iu përgjigj Katallani.
-Ëëëëëëëë. -skërmiti dhëmbët.

-Erdha, erdhaaaaaa, Katallan. -u dëgjua zëri i Hënës, e cila vrapoi me shpejtësi dhe përqafoi Katallanin, ndërsa në anën tjetër u dëgjua një iuuuuuuuuue fort e bezdisur nga ushtarët, sepse të përqafosh një kafshë me erë nuk ishte pak.

-Ta mbaj unë bishtin ty, ta mbaj unë. -tha Hëna me të madhe.... Duke ia përqaftuar bishtin dhe duke ia fërkuar, pasi Katallani e kishte shumë bezdi që bishti t'i binte në tokë. Atëherë kërkesa t'u plotësua Katallan i shpifur. -i tha Vajza e Mbretit.

-Tani do të prodhosh flori apo jo? Vepro kafshë e ndyrë. -e humbi durimin ajo.

-Roje! -iu drejtua Kryerojes. -Gjuaje me kamzhik këtë kafshë.

Katallani skërmiti dhëmbët:

-Ëëëëëëëë.

-Pusho! Kafshë! -iu drejtua atij Roja që qëllloi njëherë me kamzhik..., por te dytën nuk arriti, pasi Katallani lëshoi një re zjarri që dogji kamzhikun dhe një krah të rojes -Eeeeeeeeeeeeeeeeeeeee- ulëriu Katallani.

-Askush nuk më qëllon mua, as nuk më urdhëron, ndërsa Hëna po i mbante bishtin e kuptoi çdo të ndodhte. Ishte gjithë frikë, duke u dridhur.

-Të lutem Katallan. -i tha ajo. -Mos na vrit... .

-Jo ty, çiko, jo. Je e mirë dhe të dua.

-Kafshëëëë! -iu drejtua Vajza e Mbretit.

-E dimë që je i fortë, po prodho flori tani. Shpejt. Hajde kafshë. -e shau prapë ajo.

-.....Dëgjo këtu mbretëreshë. -iu drejtua Katallani asaj. -Unë vërtet prodhoj flori e bëj gjëra të mira, por i bëj vetëm për njerëzit e mirë, që nuk vrasin e presin, që nuk përdorin pushtetin për mizori. Ja shiko çfarë i ke bërë një jetimeje, si e ke katandisur. As rroba nuk ka, as për të fjetur. Nuk i ke bërë një shtrat, ku të pushojë nga puna e tmerrshme që bënë ditë e natë. Ja si ia ke bërë duart. Ti përdore ushtrinë për të plotësuar ambicien tënde të sëmurë. Ti mendon se unë jam kafshë, por e ke gabim.

Unë di gjithçka dhe Zoti më ka bërë kështu. Por me një ndryshim. Ti je shumë egërsirë dhe do të këpusë kokën ty dhe ushtarëve të tu, se jeni kriminelë dhe Zoti u ka dënuar. Ky sot është gjyqi juaj. Je e dënuar me vdekje dhe as kufomë nuk do kesh.

-Haaaaahaaaaaaaha! -qeshi Vajza e Mbretit. Nga një kafshë si ti nuk kam frikë. Por të mbajta të prodhosh lekë, flori, siç thotë profecia në çdo mëngjes ... . Por..., nuk kam më durim.

-Roje! Kapeni e lidheni bashkë me dashnoren e tij. E e çoni në burgun e madh nën tokë, që mos ta shikojë kurrë dritën e Diellit.

-Hajdeni, kapeni. -urdhëroi ajo ...

Asnjë ushtar nuk iu afrua atij. Vetëm Kryeroja iu afrua, por e dogji në vend Katallani.

Ndërkohë toka u tund dhe Katallani lëshoi një ulërimë mbytyse. Për një sekondë i hëngri kokën Vajzës së Mbretit dhe e dogji me zjarr kështjellën. Gjithçka u dogj, vetëm Hëna dhe Kuzhinierja mbetën në këmbë.

Hëna iku me vrap në kasolle, por kur hapi derën brenda, pa një mal me flori e bizhuteri të arta që nuk mbarohen kurrë dhe një pusullë.

“Po të isha njeri normal do të martohesha me ty. Lamtumirë princesha ime e bukur dhe e vogël. Të dua përgjithmonë” ..... përfundoi letra e Katallanit.

,.....

Katallani- *Personazh mjaft i njohur i demonologjisë primitive, të cilin e ndeshim me emra të ndryshëm në shumë popuj e shumë kultura. E gjejmë në Jug e në Veri të Shqipërisë, herë si Tatëgjysh i parë, herë si Katalla e herë si Syqenhenjeri. At Shtjefën Gjecovi e identifikon me ciklopin Polifem të Homerit. Emri Katalla del edhe te G. Meyeri, por me kuptimin "pagan". Quhet edhe Vigan-i, Gjigant-i, Div-i, Dif-i, Lutran-i, Lutura, Katalla, Symoll-i (Mat), Symadh, Syqorr, Syqen, Syqenhenjeri, Sykëlysh, Tatëgjysh i Parë, Gavell-i (Sh. Gjecovi), Garravell-i (F. Alkaj), Dragumën-i (Frashnjet), Rekës-i (arbëreshët e Greqisë). Emri i tij rron edhe në toponimi: Fusha e Katallajve (Shllak), Vorret e Katallajve (Shllak), Përroi i Vigjanit (pranë Mullenës), si dhe në një patronim, të përmendur më 1517, M. Catalano në Tivar. Në shekullin XV, te arbëreshët e Italisë na del një Katallan, bashkë me disa familje Catalano.*

